

Arrest

nr. 179 938 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2016 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal baseert zich hiertoe o.a. op de vaststelling dat (i) verzoekers verklaringen tal van vaagheden,

incoherenties en onaannemelijkheden bevatten, (ii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt inzake zijn identiteit, activiteiten en/of de problemen die hij beweerdelijk zou hebben gekend, (iii) hij op geen enkele wijze zijn reisweg kan of wilt staven, en (iv) hij totaal onwetend is omtrent de huidige situatie van zijn problemen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Van een asielzoeker wordt redelijkerwijze verwacht dat hij een gedegen en gedetailleerde kennis heeft omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om voor zichzelf hieromtrent duidelijkheid te scheppen. Verzoeker blijft hier echter manifest in gebreke, getuige hiervan zijn totale onwetendheid omtrent verschillende essentiële zaken die de kern van zijn relaas raken en uitmaken.

Verzoeker denkt dat er in Bangladesh een klacht/zaak tegen hem werd ingediend -“Ik heb geen idee of er een klacht tegen mij was, ik denk van wel anders komen ze niet naar huis om vader te arresteren”-, doch is/blijkt hier helemaal niet zeker van (gehoorverslag CGVS 16 juni 2016, p. 11). Hij denkt dat er een FIR was, maar is hier evenmin zeker van, zo blijkt uit zijn antwoord op de vraag of er een was: “...geen idee, maar ik denk van wel, anders geen arrestatie mogelijk” (Ibid., p. 7). Of er een arrestatiebevel was, is hem niet bekend: “(stille) ik weet niet, geen idee, ik weet alleen dat politie mij thuis wilde arresteren, weet niet of ze dat hadden of niet” (Ibid., p. 11). Waar zijn vader, na diens arrestatie, nu ergens is, is voor verzoeker evenzeer een totaal raadsel: “(...) mijn vader werd gearresteerd door de politie. Ik weet niet waar hij nu is (...)” (Ibid., p. 2 en in diezelfde zin p. 5 en 6). Gevraagd naar wat hij, gelet op die verklaarde arrestatie van zijn vader, kan zeggen over het huidige verloop van de ‘case’, beperkte verzoeker zich tot het volgende beknopte antwoord: “geen idee eigenlijk” (Ibid., p. 7). Verzoekers totale onwetendheid blijkt voorts ook uit zijn antwoord op de vraag wie de getuige(n) in de zaak zou(den) zijn: “Ik ben niet zeker, ik denk de mensen met wie ik probleem had, maar ik weet niet precies wat er gebeurde, welke aanklacht, ik weet niets”, en werd op het einde van zijn gehoor ook uitdrukkelijk door hem zelf bevestigd toen de commissaris-generaal hem vroeg of hij ook maar iets kan zeggen over de zaak tegen hem of zijn vader, waarop zijn antwoord opnieuw luidde: “Ik heb geen idee” (Ibid., p. 7 en 12). Verzoekers onwetendheid beperkt zich aldus geenszins tot “details”, zoals hij in zijn verzoekschrift ten onrechte voorhoudt, aangezien verzoeker, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, immers nagenoeg niets weet omtrent het beweerd lopende proces tegen en/of de arrestatie van zijn vader. Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen dat hij “zijn straf niet wenst te ontlopen maar hierdoor vreest nooit een eerlijk proces te krijgen”, doch uit niets blijkt en hij blijkt zelf niet weten en kan niet eens duidelijk aangeven of er in Bangladesh (al dan niet) wel een zaak tegen hem en/of zijn vader lopende is.

Verzoekers huidige bewering, in een vergeefse poging zijn totale onwetendheid hieromtrent te verschonen, dat hij zelf niet aanwezig was bij de arrestatie van zijn vader zodat hij hierover “vanzelfsprekend weinig details kan geven”, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn manifest gebrekkige kennis. Hij beweert dat zijn ooms vergeefs informatie probeerden te vergaren bij de politie, en stelt zeer algemeen dat er -op de vraag van de commissaris-generaal of iemand de pers of NGO’s probeerde te contacteren om de zaak aan de grote klok te hangen- verschillende dingen werden geprobeerd, maar dat geen informatie werd verkregen (Ibid., p. 7), doch verzoeker weet deze beweerdte inspanningen echter niet met enig concreet bewijs te staven. Hij toont niet in het minst in concreto aan dat er wel degelijk ernstige pogingen zouden zijn ondernomen om informatie te (trachten te) verkrijgen. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hijzelf en ook zijn familieleden geheel nalieten om bijvoorbeeld via een advocaat meer informatie en eventueel documenten over zijn vader en de zaak tegen hem en/of verzoeker te bekomen.

Verzoeker legt bovendien niet het minste begin van bewijs neer ter staving van zijn verklaarde vervolgingsproblemen, en hij weet ook zijn identiteit niet met enig stuk te staven. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt echter een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de

medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker aldus na zijn identiteit te staven. Zijn identiteit staat derhalve niet vast. Het is overigens, zoals de commissaris-generaal tijdens verzoekers gehoor ook terecht opmerkte, erg opmerkelijk en bevreemdend dat verzoeker wel over een paspoort voor het buitenland beschikte "omdat het altijd handig is en je het altijd nodig kan hebben" -een document dat hij hier in België zou hebben verloren, waarvan echter geen bewijs van aangifte-, maar hij niet in eigen land een identiteitskaart had.

Verzoeker is niet alleen onwetend omtrent de beweerde zaak in zijn land van herkomst tegen hem en/of zijn vader, maar ook met betrekking tot verschillende andere belangrijke elementen in zijn relaas is hij erg vaag en onwetend en laat zijn kennis meer dan te wensen over. Niettegenstaande en ondanks het feit dat de politieke sympathieën van zijn vader, grootvader en ooms aan de basis zouden liggen van zijn verklaarde vervolgingsproblemen, weet verzoeker niet in het minst wat hun functie bij de partij Jamaat-e-Islami is: "Ik weet het eigenlijk niet, ik kende hun politieke activiteiten niet" (Ibid., p. 8). Voorts heeft hij het gissen naar de volledige naam van T., nochtans de zoon van de dorpsverantwoordelijke door wie de problemen die hem ertoe zouden hebben genoopt zijn land te ontvluchten concreet zouden zijn begonnen (Ibid., p. 10). Daarnaast bleef verzoeker ook erg vaag en op de oppervlakte aangaande de laatste periode van zijn verblijf in Bangladesh, en kwam hij niet veel verder dan dat hij tijdens de laatste maanden eerst bij een vriend op een hem onbekende plaats in Dhaka en nadien bij een tante zou hebben verbleven en dat hij al die tijd niets deed, en gewoon binnen bleef en veel televisie keek (Ibid., p. 3).

Gelet op het geheel van de vaststellingen, inzonderheid verzoekers uiterst vage en niet of weinig aannemelijke verklaringen, zijn uiterst gebrekkige kennis en interesse, en het manifest gebrek aan enig begin van bewijs, ontberen verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde problemen in zijn land van herkomst elke geloofwaardigheid.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoeker naar de door hem als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent o.a. corruptie en incompetentie bij, de politisering van en het gewelddadig optreden door de Bengaalse politie, de corruptie binnen en de gebrekkige werking van de Bengaalse justitie en meer algemeen de overheid, en voorts o.a. de bedreigingen en het geweld tegen politieke opposanten in Bangladesh, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke. Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk bewijzen heeft aangebracht van haar relaas en vervolgingsfeiten. Dat het een klacht betreft tegen haar waarvoor zij vervolgd wordt. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

Middels een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, waarvan eerder een kopie per fax op 30 november 2016 aan de Raad werd overgemaakt, legt verzoekende partij verschillende documenten neer en formuleert zij volgende opmerkingen:

“Overwegende dat op 23.06.2016 aan de verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd meegedeeld door de verwerende partij ; Dat een beroep in volle rechtsmacht werd ingediend op 27.07.2016 ; Dat een beschikking werd genomen aangaande verzoeker op 5.10.2016 ; Dat een terechtzitting plaatsvindt op 2.12.2016 (RvV 193 344 / IV) ;

Dat verzoeker bij deze nota volgende aanvullende stukken wenst neer te zetten :

- Klacht van H. U. (vader van T.) tegen A. A., 27.02.2015
- Informatierapport, 28.02.2016
- Aanklacht van de politie, 2.04.2016
- Proces-verbaal, Senior Judicial Magistrate Court
- Scholingsattest van A. A.
- Geboortattest van A. A.
- Brief van de advocaat van A. A. in Bangladesh, D. H., 27.09.2016

Overwegende dat deze aanvullende nota ook als doel heeft om het beroep aan te vullen betreffende de vluchtelingenstatus ; Dat verzoeker inderdaad nieuwe documenten neerlegt die zijn relaas bewijzen ; Dat verzoeker de originele documenten en vertalingen zal kunnen voorleggen op de terechtzitting ; Dat deze documenten bewijzen dat er inderdaad een klacht werd ingediend tegen verzoeker door de vader van T., Meneer H. U. ; Dat hierdoor een proces werd ingeleid tegen verzoeker in Bangladesh ; Dat tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat 'Gelet op deze vaststellingen, samen met het feit dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (administratief dossier, Landeninformatie, Subject Related Briefing (...)) kan ook bij een eventuele laattijdige indiening van documenten geen doorslaggevende waarde worden gehecht aan de echtheid ervan'. Dat de tegenpartij dus op voorrand stelt, zelfs vooraleer deze documenten worden ingediend, dat aan deze geen geloof kan worden gehecht. Dit is helemaal in strijd met een individuele behandeling van een asielaanvraag waaraan iedere asielzoeker recht heeft ; Dat verzoeker Uw Raad bijgevolg verzoekt om met deze originele documenten rekening te houden daar zij zijn relaas bewijzen ; Dat eerder aan verzoeker verweten werd dat hij geen bewijsmateriaal kon voorleggen ; Dat hij vandaag deze dus wel kan voorleggen en hiermee dus rekening gehouden moet worden ; Overwegende dat in de beschikking van 5.10.2016, Uw Raad stelt dat : 'Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven' ; Dat dit, met deze nieuwe elementen, wel het geval is ; Dat Uw Raad aan verzoeker verder verwijt weinig informatie te hebben over de klacht die tegen hem werd ingediend en het proces dat tegen hem werd gestart ; Dat hij met de huidig voorlegde documenten de klacht en het proces bewijst ."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij er echter tot op heden niet in slaagt haar verklaarde identiteit te staven. Verzoekende partij legt weliswaar, als bijlage bij de aanvullende nota gevoegd, een geboorteakte neer, doch ofschoon een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, bevat het geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoekende partij wel degelijk de persoon is die in dit document wordt bedoeld. Een dergelijke akte vormt dan ook, net als het bijgebrachte schoolattest, geen identiteitsbewijs. Dit klemt *in casu* des te meer nu de neergelegde geboorteakte een fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend aangezien fotokopieën gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekende partij levert aldus nog steeds geen bewijs van haar identiteit, wat nochtans een essentieel element is in de asielprocedure. Haar identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door haar neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op verzoekende partij haar persoon.

De Raad wijst er voorts op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing waarin op grond van verschillende vaststellingen, welke niet worden ontkracht of weerlegd, terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielaanvraag wordt besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden, gelet ook op het feit dat het nagenoeg allen gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopieën betreft alsook het feit dat onder meer de ernstige spelfout "ateested & ..." op elk van de beweerde certified copy's ernstige vraagtekens plaats bij de authenticiteit ervan, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, kan aan de door verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegde documenten geen bewijswaarde worden gehecht.

Het is overigens hoogst opmerkelijk dat verzoekende partij, die voorheen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zelfs niet (met zekerheid) wist of duidelijk kon aangeven of er in Bangladesh al dan niet een zaak tegen haar en/of haar vader lopende is/was en of hier documenten van bestaan en die ook aangaf niet over een advocaat in Bangladesh te beschikken, plots tal van (juridische) documenten neerlegt, o.a. van een advocaat in haar land van herkomst. Het ontbeert de documenten echter hoe dan ook aan bewijswaarde, en ze zijn geenszins van aard om de geloofwaardigheid van het volstrekt ongeloofwaardig relaas te herstellen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het op algemene wijze verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in

voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS